

Nss nemohl ani této námitce přiznati důvodnost, neboť dovolávaný předpis nařízení č. 52.621 jest zřejmě pouhou instrukcí vydanou nejvyšším úřadem úřadům podřízeným, nikoliv však právní normou, jež by zakládala pro učitele právní nárok na to, aby nebyli déle než 30 dní suspendováni. Nezachovaly-li se tedy úřady podle tohoto předpisu, nemůže z toho st-l pro sebe ničeho vyvozovati. — —

Č. 2854.

Četnictvo: * I. K propuštění četníka, přijatého na zkoušku, pro tělesnou nezpůsobilost podle Šu 22 zák. ze 14. dubna 1920 č. 299 Sb, je třeba zjištění tělesné nezpůsobilosti podle četnického superarbitračního předpisu; tímto předpisem je v Čechách, na Moravě a ve Slezsku nařízení ministerstva zemské obrany z 8. října 1897 č. 28.030/4315 III. (Věstník pro četnictvo 16 ex 1897). — II. Výnos ministerstva vnitra, uveřejněný ve Věstníku pro četnictvo, může býti pramenem práv pro jednotlivého četníka, třebaš nebyl výnos ten vyhlášen ve Sbírce zákonů a nařízení.

(Nález ze dne 10. listopadu 1923 ř. 18.456).

Věc: Vincenc V. ve V. proti ministerstvu vnitra o propuštění ze sboru četnického.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — —

Jest nesporno, že st-l, přijatý jako četník na zkoušku, byl podle § 22 č. 1 zákona o četnictvu ze 14. dubna 1920 č. 299 Sb. pro tělesnou nezpůsobilost propuštěn, aniž bylo provedeno superarbitrační řízení, jaké má na zřeteli poznámka výnosu min. vnitra z 8. června 1920 č. 29.001 — 13 k cit. Šu 22, dovolávající se zvláštního předpisu pro superarbitrační řízení u četnictva, který dosud obsažen jest jen ve výnosu býv. min. zem. obrany z 8. října 1897 č. 28.030/4315-III, uveřejněném ve Věstníku četnictva č. 16.

Jest tu jediné na sporu, zda provedení onoho zvláštního superarbitračního řízení jest podmínkou, aby byl z četnického sboru propuštěn četník přijatý na zkoušku, o němž se během služby na zkoušku ukázalo, že není způsobilým k četnické službě.

Cit. § 22 č. 1 zák. o četnictvu shledává důvod k propuštění četníka ze služby v tom, že se během služby na zkoušku ukázalo, že není způsobilým k četnické službě. Prov. předpisy k tomuto zákonu obsažené v cit. již výnosu min. vnitra z 8. června 1920 č. 29.001-13 ohledně § 22 zák. ustanovují, že tělesnou neschopnost k četnické službě třeba zjistiti podle zvláštního superarbitračního předpisu pro četnictvo. Tento předpis pro superarbitrační řízení u četnictva, taktéž již svrchu citovaný, ve příčině superarbitrace mužstva, o kterouž tuto jde, obsahuje směrodatné normy v Šu 35 a sl., nikoli — jak soudí odvodní spis žal. úřadu — v Šu 1, jenž se týká superarbitrace četnických důstojníků a účetních. Z těchto směrodatných norem vychází zřejmě, že superarbitrační řízení za účelem zjištění tělesné neschopnosti četníků má místo i tehdy, nejedná-li se o případný nárok neschopného na zaopatřovací požitky, a že se ne-

činí rozdíl dle toho, zda dotyčné tělesné vady vznikly před přijetím k četnictvu či teprve po tomto přijetí.

Proto mohl úřad vysloviti propuštění st-le ze služby naprosto jen po provedení onoho superarbitračního řízení, a měl st-l právo na udržení superarbitračního předpisu, a to nehledíc k tomu, že žádný z obou svrchu uvedených ministerských výnosů nebyl vyhlášen v úřední Sbírce zákonů a nařízení, jak vytýká odvodní spis žal. úřadu. Nejdeť tu o otázku působnosti v š e o b e c n é, nýbrž toliko o závaznost s m ě r n í c úřadem vydaným vůči těm, j i c h ž s l u ž e b n í p ě m ě r y b y l y j i m i u p r a v o v á n y, t. j. vůči příslušníkům četnického sboru, a vůči těmto úřad nesporně převzal závazek již jakýmkoli jejich uvědoměním, tedy ovšem i uveřejněním předpisů ve věstnících pro jejich informace určených.

Když tudíž úřad přes to své rozhodnutí opřel o právní názor, že superarbitrační řízení, jehož neprovedl, nebylo zapotřebí, poněvadž běží o tělesnou vadu st-lovu datující z doby před jeho přijetím k četnictvu, jest rozhodnutí v rozporu se zákonem a slušelo je podle §u 7. zákona o ss zrušiti.

Č. 2855.

V o j e n s k é v ě c i: Min. nár. obrany může — provádějíc zákon č. 194/1920 — býv. rak.-uh. vojenskému gážistovi vyměřiti pensí podle požitků nižších, než jaké mu po převratě k dožádání likvidujícího ministerstva války byly (prozatímně) přiznány.

(Nález ze dne 10. listopadu 1923 č. 18.801).

V ě c: Karel Z. na S. (adv. Dr. Jan Pohl z Prahy) proti ministerstvu národní obrany (major Dr. Adolf Levitner) o výměru zaopatřovacích požitků.

V ý r o k: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

D ů v o d y: St-l, jenž sloužil jako gážista z povolání aktivně v bývalé armádě rak.-uh. od 1882 až do převratu a za války upadl do zajetí, byl dne 24. října 1918 jmenován plukovníkem s vyhrazeným jemu pořadím z 1. září 1915. Do stavu čsl. armády byl převzat v hodnosti plukovníka ve výslužbě, při čemž mu byly v r. 1919 poukázány k výplatě zaopatřovací požitky, vyměřené likvidujícím min. války ve Vídni a sice nejprve výnosem žal. úřadu z 12. dubna 1919 podle nižší platové stupnice VI. hodn. třídy a později výnosem z 5. listopadu 1919 podle vyšší platové stupnice této třídy.

Nař. rozhodnutím z 20. prosince 1922 byly tyto oba výnosy zrušeny a st-li poukázány zaopatřovací požitky na základě nižšího stupně VI. hodn. třídy z důvodu, že vyšší stupeň byl mu přiznán po převratu, což mno neuznává.

Stížnost do tohoto rozhodnutí podaná vytýká mu nezákonnost z důvodu, že dne 28. října 1918 příslušely st-li požitky dle vyšší platové stupnice VI. hodn. třídy, do níž byl jmenován dne 24. října 1918 s pořadím ode dne 1. září 1915, kteréž jmenování mno uznalo, dále poněvadž prý postup do vyšší platové stupnice jest závislý na hodnostním